

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA ÎNTÂI DIN POST

(a Ortodoxiei)

SF. CUV. ALEXIE,
OMUL LUI DUMNEZEU

Duminica Ortodoxiei pe care o celebrăm în fiecare an, ne aduce aminte de un eveniment istoric, petrecut în veacul al IX-lea (11 martie 843), adică biruința dreptei credințe asupra tuturor ereziilor și ereticilor, dar, pe de altă parte, ea ne reamintește tuturor despre ceea ce înseamnă Ortodoxia pentru lumea de astăzi, care sunt valorile ei și de ce este ea mereu actuală și necesară în viața lumii.

Ortodoxia înseamnă, din punct de vedere etimologic, dreapta credință, credința cea adevărată în Dumnezeu și în iubirea Lui față de oameni și manifestarea acesteia ei fără întrerupere în toate timpurile și locurile.

Ortodoxia trebuie să fie iubită, cunoscută și mărturisită deoarece ea este întruchiparea iubirii lui Dumnezeu față de oameni și față de lume: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3, 16). Punctul culminant al acestei iubiri dumnezeiești este Întruparea Fiului lui Dumnezeu în istorie, ca act prin care Dumnezeu a ridicat omenirea din starea de păcat și moarte, în aceea de restaurare, vindecare și mântuire. Iubirea Ortodoxiei și cunoașterea tot mai profundă a ei este necesară, întrucât ea corespunde firii omului. Ea răspunde nevoii omului de iubire și cunoaștere, de vindecare și comuniune, fiind înscrisă în însăși structura ontologică, ființială a acestuia. Puterea și valorile Ortodoxiei pot să configureze o întregă umanitate, cu condiția ca și aceasta să dorească să se lase plămădită sub lumina de har și daruri ale Ortodoxiei. Ea este mereu vie și creatoare, având izvorul puterii și lucrării ei în viața de iubire și comuniune

BIRUINȚA DREPTEI CREDINȚE

a Preasfintei Treimi, Dumnezeu Cel viu și adevărat.

Ortodoxia este expresia tradiției apostolice așa cum a fost aceasta reținută, dezvoltată și interpretată prin consensul Bisericii universale. Astfel, Ortodoxia este Biserica care a parcurs cele două milenii și mai bine de existență creștină a popoarelor, începând cu epoca Sfinților Apostoli, trecând prin timpul Sfinților Părinți ai Bisericii din primele opt secole și parcurgând veacurile următoare, având impulsul și tăria dată de cei care au primit-o și păstrat-o cu multă iubire și jertfă. Regula de credință apostolică a devenit normativă pentru orice mărturisire de credință creștină. Biserica Ortodoxă a pus la baza credinței și a vieții ei de rugăciune tradiția apostolică, așa cum a fost precizată ea de Apostolii Domnului. Biserica Ortodoxă nu a rupt legătura cu această tradiție apostolică, apostolicitatea fiind una din însușirile Bisericii. Ea nu a fost dominată de tendința de noutate cu orice preț, în

materie de credință, inventând noi forme de creștinism, altele decât cele pe care le întâlnim în Evanghelii și pe care ni le-au lăsat Apostolii Mântuitorului și Părinții Bisericii.

Ortodoxia este Biserica fidelității față de Revelația dumnezeiască, așa cum a culminat aceasta în Iisus Hristos - Cuvântul lui Dumnezeu întrupat. Ea a rămas statornică în cunoașterea, trăirea și mărturisirea acestei Revelații sau Descoperiri dumnezeiești, prin prezența și lucrarea Duhului Sfânt. În felul acesta, Ortodoxia este mereu vie și actuală, ea fiind mereu contemporană cu toate generațiile de credincioși, care se perindă pe scena istoriei, răspunzând la toate întrebările și aspirațiile oamenilor, căutători ai unui sens tot mai înalt al vieții și acțiunilor lor.

Ortodoxia mărturisește cu bucurie și speranță fidelitatea ei față de adevărul revelat, așa cum îl întâlnim în mărturisirea Bisericii, fundamentându-și învățăturile sau dogmele sale, pe tradiția apostolică și

patristică. O îndepărtare de aceste izvoare înseamnă îmbrățișarea ereziei sau a schismei, inventarea unei alte credințe, mai apropiată sau mai îndepărtată de originile apostolice ale acestei credințe. Celelalte Biserici sau confesiuni, care au apărut în istorie de-a lungul timpului, sunt rezultatul unei ieșiri din acest lanț al continuității sau succesiunii apostolice,

în har și credință, fiind mai noi și deci, mai puțin apostolice decât este Ortodoxia.

Nu în ultimul rând, Ortodoxia trebuie iubită, deoarece ea este credința și Biserica strămoșilor noștri, care s-au identificat cu ea, au trăit cu ea și au murit în nădejdea împlinirii făgăduințelor ei pentru viața veșnică. Noi cei de astăzi,

mărturisind și iubind Ortodoxia, rămânem în comuniunea iubirii și a vieții într-o credință a celor de dinaintea noastră, având o mare responsabilitate de a o cunoaște, apăra și transmite mai departe generațiilor de astăzi. Ortodoxia este, de aceea, credința creatoare de punți de comuniune între generații. ❖

Părintele Dinu

MUTAREA MOAȘTELOR SFÂNTULUI IERARH LUCA, ARHIEPISCOPUL CRIMEEI

Biserica Ortodoxă din Ucraina a hotărât canonizarea Sfântului Ierarh Luca, arhiepiscopul Crimeei, în noiembrie 1995, iar la 17 martie 1996 moaștele sale au fost deshumate, fiind mutate cu mare alai la 20 martie 1996 în Catedrala Sfânta Treime din Simferopol. Puțin mai târziu, la 25 mai 1996, și Sinodul Bisericii Ortodoxe Ruse îi recunoaște sfințenia. Poate calendarul ortodox - măcar cel din sufletul nostru și din memoria enoriașilor parohiei Șerban Vodă - ar trebui să rețină încă două date: 17 martie - Aflarea moaștelor Sfântului și 20 martie - Mutarea moaștelor Sfântului Ierarh Luca, arhiepiscopul Crimeei.

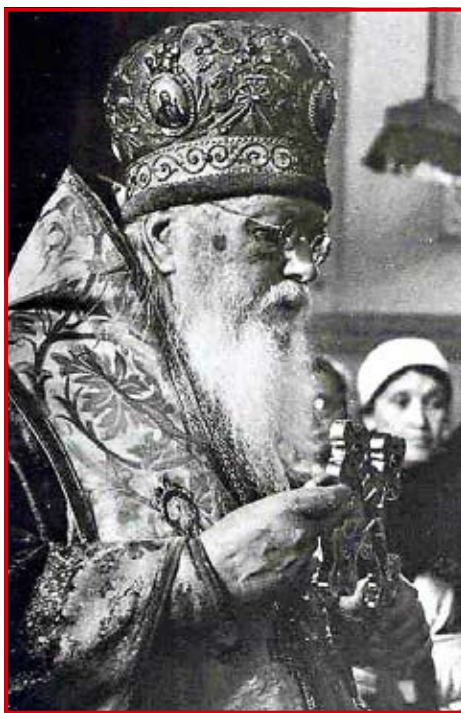
Despre canonizarea sfântului și mutarea sfințelor sale moaște aflăm din partea finală a filmului „Viața Sfântului Luca al Crimeii, ierarh mărturisitor și doctor fără de arginți” pe care, cu multă căldură, vă invit grabnic să-l vizionați. Transcriem în acest număr al „Cuvântului care zidește” ultima parte a acestui film ce rememorează evenimente ce au avut loc chiar în zilele cuprinse între 17 și 20 martie 1996.

Cum s-a făcut canonizarea Sfântului Luca

„În conștiința poporului, Arhiepiscopul Luca era sfânt. O comisie specială s-a ocupat de viața, munca și minunile sale. În noiembrie 1995 prin hotărârea Bisericii Ortodoxe din Ucraina a fost proclamat ca sfânt. A fost scrisă o slujbă specială și i s-a sfințit icoana. Arhiepiscopului Lazăr de Simferopol și Crimeea i s-a dat permisiunea de a porci la mutarea moaștelor sale.

Părintele Vasilius Marusiak, arhidiacon al catedralei mitropolitane Sfânta Treime din Simferopol, Crimeea povestește:

- Când a venit ceasul să fie proslăvit Sfântul Luca, autoritățile bisericești au hotărât să se facă deshumarea marelui nostru sfânt. Cei prezenți s-au minunat de măreția sfințeniei lui. Ne folosim de acest prilej pentru a spune că acest eveniment a fost pentru noi ceva neobișnuit de special. Înainte să începem deshumarea, trei zile înainte consecutiv am săvârșit Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, pentru că acest eveniment a căzut în Postul Mare. Am făcut rugăciuni îndelungate ca Dumnezeu și Sfântul Luca să ne ajute în această lucrare. Primul care a luat lopata și a început să sape a fost însuși Arhiepiscopul nostru Lazăr, apoi au continuat preoții.

Pe toată durata acelei zile a fost timp urât și ploua neîncetat. Când am ridicat din mormânt în cântări de psalmi trupul Sfântului, vremea cea rea s-a schimbat și s-a așternut o liniște adâncă, umplând locul de nespusă mireasmă. În această atmosferă de pace, cântând, am mutat moaștele Sfântului Luca în biserica ce era în apropiere de locul înmormântării lui. Puțin mai departe se aflau și câțiva demonizați care au început să strige „Sfinte Luca nu ne chinui”.

Când am făcut după trei zile mutarea sfințelor moaște în catedrală, era din nou vreme rea. La ora când procesiunea înainta pe străzile orașului, în fața ochilor noștri s-a deschis cerul, norii s-au risipit și a strălucit soarele. A fost o privește de neuitat. Tuturor - erau mai mult de 40.000 de oameni - le-a făcut o impresie de neșters, și toți ne-am unit într-o înflăcărare de iubire pentru Sfântul Luca, și psalmodiind cu mare emoție am ajuns la biserică. Au fost prezenți Mitropolitul Kievului, Vladimir, mulți arhierei și preoți, membri ai guvernului și o mulțime de oameni. Pomenirea s-a stabilit să se facă pe 11 iunie, comemorarea admirării sale. Astfel, încă un sfânt s-a adăugat șiragului marilor sfinți doctori și tămăduitori ai Bisericii noastre.

A fost un om cu inimă mare

Arhiepiscopul Lazăr de Simferopol și

Crimeea spune în acest film:

- Viața Sfântului Luca nu poate decât să emoționeze orice suflet. A fost cu adevărat mare și ca păstor și ca om de știință. A trăit în momente foarte grele ale Bisericii noastre și ne-a dovedit cu viața lui că un om de știință poate să fie și adânc credincios. A pornit ca un simplu medic de țară și a evoluat ca faimos chirurg, care își va vindeca bolnavii cu înalta sa erudiție. Noi credincioșii știm foarte bine că nu a fost numai abilitatea sa, ci și marea credință pe care o avea în Dumnezeu. El însuși accentua bolnavilor când îi opera că: „Nu este mâna mea care operează, ci însuși Dumnezeu operează și vindecă.” Aici, în Simferopol, și-a dus slujirea timp de mulți ani și a ajutat mii de oameni care și-l amintesc cu recunoștință. A fost un om al dragostei, un suflet nobil, o inimă mare. Este deosebit faptul că la deshumarea moaștelor sale, paradoxal, în timp ce trupul i se dezintegrase, inima i-a fost găsită intactă. Nu s-a supus legilor stricăciunii. Se pare că și natura a respectat această inimă plină de dragoste adevărată.”

Pentru noi, oamenii secolului al XXI-lea, Sfântul Luca rămâne un model viețuire creștină. A trăit foarte aproape de zilele noastre, a îndurat una din cele mai cumplite prigoane - cea ateist - comunistă - a avut ca și noi familie, dar nu numai că nu s-a lepădat de Hristos, mai mult, a răspuns chemării de a păstori năpăstuita turmă în vremuri cumplite, știind bine că aceasta poate să-i aducă chiar și moartea. Sfântul Luca, doctorul cel fără de arginți, a iubit, s-a luptat, a suferit, a obosit, s-a primejduit, a îndurat și a fost prigonit, lăsându-le creștinilor căsătorii și necăsătorii un model limpede de imitare a lui Hristos. Ca și marele Pavel, pe toate le-a considerat gunoaie, ca să-l câștige pe Hristos.

Noi de ce oare nu-i călcăm pe urme? Căci Hristos nouă ne spune „Fiți sfinți, pentru că Eu sunt Sfânt”! (I Petru - 1, 16). ❖

„POSTUL PAȘTELUI, ȘCOALA DUHOVNICEASCĂ A BISERICII”

În seara zilei de sâmbătă, 9 martie 2019, biserica Șerban Vodă a fost aproape neîncăpătoare pentru cei care au venit să fie de față la conferința pe care părintele profesor Constantin Necula a ținut-o în deschiderea unei noi serii de conferințe duhovnicești din Postul Mare.

Așa cum și-a obișnuit auditorul, părintele Constantin Necula a prezentat într-un stil destins, deschis și apropiat, tema pe care a vrut să ne-o pună la suflet. Și pentru că a dorit mai ales să lase timp tuturor să pună întrebări, cea mai mare parte a conferinței a dedicat-o răspunsurilor la aceste întrebări. Întrebări diverse, generale sau de amănunt. Toate indicând implicarea credinciosului în viața Bisericii. Unii aflându-se la început și neștiind să împărtășească cu duhovnicul personal frământările firești pe care le avem fiecare pe acest drum al creșterii și definirii noastre interioare. Alții, depășind nivelul unor întrebări punctuale, de practică liturgică să spunem, au adus cu ei întrebări grele, ale unor probleme dureroase de viață pentru care, se pare, au bătut la multe uși spre a le rezolva. La toate, cu răbdare și atenție, a răspuns părintele profesor. Neocolind gluma, așa cum o face de obicei. În toate însă cu măsură și aplecându-se cu toată atenția să dea un răspuns adecvat fiecăruia. Tonul glumeț și incitant - atât pentru cei tineri, cât și pentru cei mai în vârstă - a lăsat însă loc pentru afirmații mai subtile care ne pun în fața fiecăruia responsabilitățile pe care le avem de dus în viața de creștin. „Luați-o de la capăt și încercați să vă lăsați viața în mâna lui Dumnezeu. Nu suntem decât niște oameni care ne antrenăm să intrăm în împărăția lui Dumnezeu. Dacă ratăm antrenamentul de lansare (n.r. - din această viață) să nu vă închipuiți că pe pistă vom fi mai buni. Iar sala este aici (n.r. - lăcașul bisericii). Aici sunt exerciții liber-impuse.”

Evident, o seară în care s-au spus multe cu zâmbetul pe buze, în care s-a râs și s-a glumit. Dar toți am înțeles că Biserica nu este închiziție ci este o mama bună, care, pentru a te face să crești, te îndeamnă să-ți asumi clipă de clipă responsabilități și încercări noi. La Școala Bisericii învățăm ce trebuie să facem Liturghie de Liturghie, post cu post, spovedanie după spovedanie. Și rostul nostru este să nu ne dezlipim de Hristos. „Fiți cu băgare de seamă la Blândul

Păstor. Învățați de la El că este bun și smerit cu inima. Căutați să nu trăiți un creștinism spectacular, nu folosește nimănui. Creștinismul este frumos, e limpede, e luminos. Îndrăznesc să spun că este ca o seară ca cea pe care am parcurs-o împreună în seara aceasta. Am și zâmbit, am și înghițit noduri, ne-am și rugat, am și tăcut...

Dar un lucru este cert: când este Hristos cu noi, nimeni nu ne poate sta împotriva.”

Așadar, o seară în care am avut multe de învățat. Dar mai multe lucruri la care să meditam. Și multe, plini de curaj, să le împlinim. Ca să fim în acest post mai aproape de oameni și de Dumnezeu. Paradoxal, în acest fel mai aproape de noi. ❖

Colecta pentru Fondul Central Misionar

De Duminica Ortodoxiei (17 martie) începe colecta pentru Fondul Central Misionar cu scopul ajutorării bisericilor cu resurse financiare limitate din țară și din diasporă și finanțarea unor programe sociale pentru susținerea persoanelor cu posibilități materiale reduse. Aceasta va avea loc în fiecare din duminicile următoare și la sărbătoarea Bunevestiri, când colecta se va încheia.

Fondul este destinat pentru întreținerea, restaurarea, pictarea de sfinte lăcașuri de închinăciune, precum și pentru activitățile misionare din țară și din diaspora. Fondul este necesar atât pentru continuarea programelor derulate de Biserică, dar și pentru inițierea altora, precum și pentru susținerea parohiilor sărace. Această colectă a fost înființată prin hotărârea Sfântului Sinod în septembrie 1956 pentru a veni în

sprijinul parohiilor sărace care nu-și puteau asigura plata angajaților, utilitățile și cele ce aveau nevoie, cu precădere din zona Transilvaniei, parohii proaspăt revenite la Ortodoxie.

În prezent, 40% din Fondul Central Misionar este reținut de fiecare eparhie pentru a susține activitățile unităților de cult sărace din cuprinsul lor, iar 60% din ceea ce se colectează vine la Patriarhia Română pentru a susține activități de interes național bisericesc. O bună parte din banii strânși sunt destinați parohiilor românești din afara granițelor țării, în special parohii sărace din Serbia, Ungaria, unități de cult din Bulgaria, Turcia sau Africa de Sud, reprezentanța Patriarhiei Române pe lângă instituțiile europene, iar în țară semnificativă este susținerea parohiilor sărace din Episcopia Covasnei și Harghitei. ❖

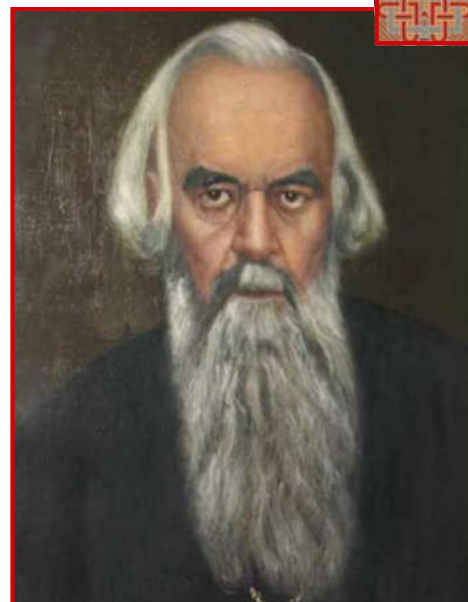
PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 17-24 MARTIE 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 17 martie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica întâi din Post (a Ortodoxiei) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 20 martie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite
Vineri 22 martie	17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite
Sâmbătă 23 martie	07 ³⁰ -10 ⁰⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților; Citirea Sărindarelor
	18 ³⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 24 martie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 2-a din Post (a Sf. Ier. Grigorie Palama) Utrenia, Sf. Liturghie

SFÂNTUL IERARH NICOLAE VELIMIROVICI, NOUL GURĂ DE AUR

Episcopul Nicolae Velimirovici (1880-1956)
a fost un om sfânt, un înger
al pământului și un om al cerului.
Un neostenit predicator,
un „Gură de Aur al secolului XXI”.

S-a născut la 23 decembrie 1880, din părinți sârbi binecredincioși, Dragomir și Katarina Velimirovici, în satul Lelici. El este cel dintâi fiu și a fost urmat de alți opt copii, care au murit cu toții în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Educația sa, începută în sânul familiei, a continuat la Mănăstirea Celie, el urmând, apoi, cursurile gimnaziului din Valievo. Înzestrat cu o minte iscusită, avea o râvnă neostoită pentru învățatură și rugăciune. După clasa a șasea dă examen la Academia Militară, este respins fiind prea plăpând pentru cariera militară. Atunci se înscrie la Seminarul Sfântul Sava din Belgrad, unde a și fost admis. În afară de disciplinele obișnuite, Nicolae a început să studieze cărțile scriitorilor faimoși ai culturii europene. La sfârșitul anilor de seminar, și-a susținut lucrarea despre viața și gândirea lui Njegoș (în Mănăstirea Rakovica, 1902), i-a uimit cu cunoștințele sale nu numai pe colegi, ci și pe profesorii și îndrumătorii săi. Datorită inteligenței și cunoștințelor sale, precum și activităților sale evanghelice, Nicolae a fost trimis să studieze în străinătate. Aici și-a desăvârșit erudiția. Nicolae a devenit un adevărat spirit renașcentist, a cărui erudiție și profunzime de gândire erau recunoscute de toți. În 1908, Nicolae și-a susținut teza de doctorat la Universitatea din Berna, având ca temă: „Credința în Învierea lui Hristos ca temelie a dogmelor Bisericii apostolice”. În anul următor, acest geniu autentic și-a pregătit un alt doctorat în filosofie, la Oxford (Anglia), pentru ca în vara aceluiași an să susțină cea de-a doua sa teză de doctorat la Universitatea din Geneva, cu tema: „Filosofia lui Berkeley”.

În 1909, vindecându-se în mod minunat de dizenterie, Nicolae hotărăște să se călugărească. La 20 decembrie 1909, monahul Nicolae a fost hirotonit preot, iar la scurtă vreme, arhimandrit.

Odată cu începerea Primului Război

Mondial, Părintele Nicolae a fost trimis într-o misiune diplomatică oficială în Anglia, în încercarea de a obține sprijinul guvernului englez pentru poporul sârb. Pe lângă ajutorul obținut pentru țara sa, Părintelui Nicolae i s-a acordat și titlul de Doctor Honoris Causa la Universitatea Cambridge. În toată această perioadă, el nu și-a încetat activitatea literară și misionară, publicând numeroase articole și tratate teologice, primind și alte titluri onorifice (doctor în teologie la Universitatea din Glasgow, Scoția). Spre sfârșitul verii lui 1915, Sfântul Nicolae și-a continuat lucrarea misionară călătorind în Statele Unite. Această călătorie a fost providențială pentru viitorul ierarh: un înger al Domnului i-a apărut în vis și i-a descoperit că, într-o zi, se va întoarce în America și va reorganiza comunitățile ortodoxe sârbe dispersate într-o episcopie sârbă pe pământ american, în deplină comuniune cu Biserica din patria mamă.

La 12 martie 1919, Sinodul Bisericii Ortodoxe Sârbe îl ridică pe Părintele Nicolae, la numai 39 de ani, la rangul de Episcop al Jicei; iar în 1921 este mutat în Eparhia Ohridei și Bitolei, pentru a ușura unirea dintre Biserica sârbă și cea macedoneană.

E chemat să țină cuvântări în universități și biserici din America, unde a propovăduit Ortodoxia, a strâns fonduri pentru ajutorarea celor loviți de Primul Război Mondial. Înființează o Eparhie Ortodoxă Americană a Bisericii Sârbe. Sfântul Nicolae Velimirovici a rămas în amintirea credincioșilor din Statele Unite drept inițiator, susținător și protector al Bisericii Ortodoxe Sârbe din America, profesor la Seminarul „Sfântul Sava” din Libertyville (Illinois), decan și rector la Seminarul Sfântul Tihon din Zadonsk din South Canaan (Pennsylvania) și autor al neprețuitelor Proloage de la Ohrida, publicate în patru volume.

Roadele scrierilor Sfântului Nicolae se pot vedea și în viața ucenicilor săi, dintre care cel mai de seamă a fost marele dogmatician aghiograf și teolog sârb, arhimandritul Iustin Popovici († 1979).

Al Doilea Război Mondial îi va aduce noi suferințe și încercări. Cu multă nădejde în ajutorul lui Dumnezeu, luptă împotriva forțelor naziste, atee, care au distrus sănătatea duhovnicească a poporului sârb. De aceea, în anul 1941, Episcopul Nicolae este arestat, împreună cu Patriarhul său, Gavriil Dojici, în cumplitul lagăr de la Dachau, din Germania.

Nu încetează însă să scrie lucrări care sunt ca un jurnal duhovnicesc al anilor de captivitate. În acest însăpământător lagăr, Episcopul Nicolae a privit neîncetat „Prin fereastra temniței”, la Domnul și Mântuitorul Iisus Hristos, Care i-a dat putere să privească în viitor.

El a prevăzut cel de-Al Doilea Război Mondial și a înfățișat vizionar armele și metodele folosite. A văzut și a simțit pe pielea sa împlinirea acestor prorocii în mai multe temnițe nemțești, între 1941 și 1945. Maltratările zilnice la care erau supuși întemnițații, spânzurătorile, crematoriile și camerele de gazare de la Dachau erau urmările însăpământătoare ale culturii europene, dovada până unde poate cădea omul atunci când se îndepărtează de Dumnezeu. Constatarea lui Voltaire, că omul ajunge cea mai cumplită fiară atunci când Dumnezeu pleacă de la el, s-a dovedit a fi prea blândă, căci în ultimul război au fost oameni mai răi decât fiarele. Spunea Sfântul Nicolae: „Atâta vreme cât Europa L-a urmat pe Hristos, ca pe «soarele dreptății», și pe sfinții Săi apostoli, mucenici, sfinți și numărați drepti, precum și alți oameni care au bineplăcut Lui, Europa a fost ca o piață luminată de sute și mii de lumânări, mari și mici, arzând strălucitor. Totuși, atunci când dorința umană și înțelepciunea omenească au bătut ca două vânturi puternice, lumânările au fost stinse și întunericul a pogorât pe pământ...”.

Episcopul Nicolae Velimirovici a adormit întru Domnul la 18 martie 1956, în timp ce se ruga în chilia lui modestă de la Seminarul Ortodox „Sfântul Tihon” (America). Avea 76 de ani. În anul 1991, moaștele sale au fost aduse acasă și puse spre închinare în mănăstirea ctitorită de el însuși în satul natal, Lelici. A fost canonizat de Biserica Ortodoxă Sârbă în anul 2003. **(Sursa informațiilor - doxologia.ro; Viețile Sfinților) ❖**